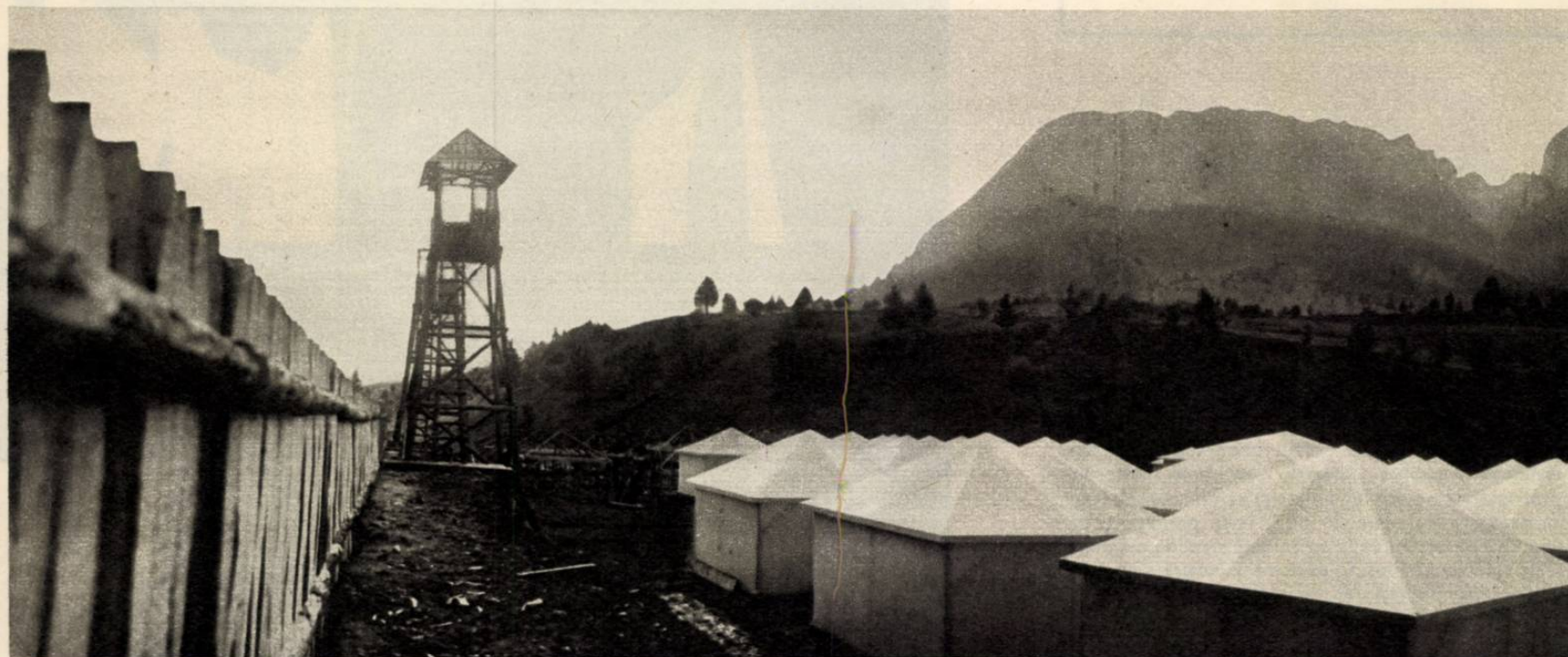

Zărnești, lângă Brașov: de aici a pornit „Columna”

...ÎNCEPÎND CU „COLUMNNA”

LA ZĂRNEȘTI

La doi pași de Brașov, arhitectul Liviu Popa și asistenții lui Ioana Cantunari și Szabo Zoltan au ridicat Castrul și Forumul roman. Acolo domnea «Columnna», acolo începea isto-

ria. Într-acolo se îndreptau în fiecare zi regizorul Mircea Drăgan, operatorul Nicu Stan și arhitectul Liviu Popa, pregătind un pic și încă un pic începutul filmărilor în decorul Zărneștilor. Acolo s-a și filmat, la 17 octombrie, primul cadru cu Richard John-

„COLUMNNA”

son, interpretul lui Tiberiu acolo era așteptată actrița Antonella Lualdi. Ceea ce se mai știe până la ora cind trimitem în tipografie aceste

rînduri despre distribuție, în afară de prezența celor doi actori oaspeți: Emil Botta, Amza Pellea, Ilarion Ciobanu, Gheorghe Dinică, Florin Pier-

sic. După ce decorurile impunătoare de la Zărnești și de la Rîșnov vor fi epuizate, Co-

lumna va călători la Sarmisgetuza, Stîna de Vale, Cheile Turzii, Cheile Bicazului și în Bucegi la Babele și la Peșteră. Iar cînd călătoria va fi încheiată, scenariul lui Titus Popovici va deveni filmul «Columnna». Regia: Mircea Drăgan.

ULTIMA COMEDIE PE '67

FILM PE BICICLETE

Vara cinematografică a lui '67 a fost bogată în comedii: «Knock-out», «Balul de sim-bătă seară», «Patru zile de vară», «Împușcături pe portativ». Copilul tomnatec al acestui an care și-a descoperit deodată toate vocațiile comice, se numește «6 + 4». Scenariul Alexandru Struțeanu și Emanuel Valeriu, regia Aurel Miheles, imaginea Ștefan Horvath, decorul și costumele N. Nobilescu, muzica Richard Oschanitzchi. Locul filmărilor împrejurimile Brașovului (Zărnești, Bran, Poiana Brașovului), Cheile Bicazului, Bicaz, șosele, foarte multe șo-

sele, pentru că e un film cu ciclism — nu despre, ci cu — și la un moment dat, platourile Buftei. Primul tur de manivelă: 15 octombrie 1967, la bariera unui canton din Zărnești, stăpînit pentru momentul acela de Vasile Tomazian. Film color, metrajul probabil: 1 400 m.

DE CE 6 + 4?

La orice «de ce» se răspunde «pentru că». Dar dacă întrebarea este adresată scenaristului Al. Struțeanu, răspunsul nu mai începe cu formula obișnuită, ci:

— Putea să se numească oricum. Fiind însă vorba de 6 băieți și 4 fete, se poate numi

„6+4”

și «6 + 4». Ne-am gîndit că asta dă și un aer de mister... O dată cu mulți ani în urmă, scenariul era scris numai de Emanuel Valeriu și se chema — mi se pare — «Femeia și fotbalul». Acum se numește «6 + 4» și e un film cu ciclism... Deși cred că toată lumea a fost convinsă că va fi în continuare un film despre fotbal... Nu e o comedie de moravuri, nu e nici o comedie de situații, nu e un film pentru sportivi... (Cineva, nu aș jura că nu tot Al. Struțeanu, adaugă încet: e o comedie «a la Struțeanu».

Și mai încet: nu rideți. Comedia se face greu).

Adevăratul sens al discuției de mai sus s-a dezvăluit abia la lectura scenariului. Subiectul este foarte simplu: într-un orașel de provincie există o fabrică, fabrica are un director, directorul o pasiune ciclismul. Deci fabrica are și o echipă de ciclism. Șase băieți. Dintre ei, unul, căpitanul, Andrei — Mircea Albulescu — este partizanul bunei stări sportive obținute fără efort. Altul — Virgil — Ștefan Tapalagă — visează recorduri și glorie sportivă. Visurile lui de glorie îl duc, ca în orice comedie care se respectă, la descoperirea dragostei în persoana unei tinere și blonde

și frumoase poștărițe de ocazie, Ana — Ana Szeles. Ana are trei prietene și toate sînt pasionate de ciclism. Deci, 6 + 4. Dar în această poveste de aritmetică simplă există o seamă de personaje puse acolo ca din întîmplare (un domn în negru cu un buchet de flori care poate fi văzut la orice oră din zi și din noapte în același colț de stradă, o pereche grasă cu un cățel, o secretară — doamna Axente — care tot timpul nu face decît să zîmbească fotogenic — există, într-un cuvînt, personajele acelea secundare care sînt oxigenul mereu proaspăt al oricărei comedii. Și mai există în această poveste — și asta în ciuda declarației lui

Struțeanu cum că «6 + 4» nu ar fi o comedie de situații — există totuși un număr promițător de situații hazlii care se trag cu cinste din fondul universal de comedie existent de când lumea, din care, ne vom hrăni cu toții, atâta timp cât va exista comedie sub soare (cum spunea Al. Stru-

HAZ ÎN DOI

țeanu).

— «6 + 4» e o comedie a perechilor — spune regizorul Aurel Miheles. Sînt mai întii băieții: Andrei și Virgil, Mișu și Jean (Dem Rădulescu și Ștefan Bănică), Nicu și Sandu (Nicu Constantin și Alexandru

Lulescu). Pe urmă apar fetele și perechile comice devin cupluri: Ana și Virgil, Doina (Vasilica Tastaman) și Andrei, perechea Popescu și doamna Axente — doamna Axente va fi interpretată de Viorica Farkas — perechea grașilor cu cățelul, perechea Guță și Jana (Nae Ștefănescu și Victoria Medeea).

Hazul se naște și se consumă între două personaje puse mereu față-n față cu altele două, care la rîndul lor... E ca un lanț al slăbiciunilor.

— Filmul va fi în culori. Folosiți și aici procedeul experimentat cu «Legenda ciocirlii» și «Fetița cu chibrituri»?

— De-abia aici îl folosim din plin. În primul rînd el va sublinia poezia poveștii de dragoste dintre Ana și Virgil. Acel comic liric care plutește în preajma lor, va fi sperăm avantajat de procedeul nostru. Pe urmă, fiecare cursă ciclistă va avea, o anume gamă coloristică: prima, care se desfășoară după metoda lui Andrei și care e o cursă liniștită, fără efort, va fi scăldată într-o tonalitate de roz-violet; antrenamentul pentru cursa după metoda lui Virgil care începe și el liniștit, dar se transformă treptat într-o cursă dură, de cățărare, va fi tratat în tonuri de gri și galben; a treia cursă — cea decisivă — va merge pe dominantă de albastru, pentru că drumul e foarte poetic, foarte frumos, dar și pentru că în cadru va fi foarte mult cer și albastrul e și simbolul speranței în victorie... Horvath va avea foarte mult de lucru nu numai cu procedeul nostru, dar și cu filmarea cicliștilor. De altfel Horvath a născocit un dispozitiv care permite actorului să se filmeze singur în timpul cursei.

Îl întreb pe Ștefan Horvath în ce constă dispozitivul.

— E foarte simplu. De fapt tot dispozitivul este un aparat vechi de reportaj, instalat pe bicicleta actorului și pe care acesta și-l poate declanșa singur atunci cînd i se comandă. Asta permite să filmăm pe viu efortul alergătorului, efortul de pe fața omului, oboseala, într-un cuvînt tot ceea ce eu n-aș putea filma altă de bine din afară.

— Și dacă actorul cade, ce se întîmplă cu aparatul?

— Nimic. E un aparat cu care se poate juca și fotbal. Singurul pericol ar fi pentru picioarele jucătorului.

DECORUL: ȘOSEAUA

Nobilescu glumea, firește, cînd spunea asta, dar ca în orice glumă era și aici un sîmbure de adevăr. O mare parte din film se petrece pe șosea. Mai există însă și o vilă — cantonamentul cicliștilor — mai există și o cameră a lui Andrei, o cameră a Anei, un interior de poștă etc.

— Cantonamentele au de obicei un aer anost — spune decoratorul Nobilescu. De fapt niște camere de hotel, în care sportivii trăiesc supuși unui anume regim de viață. Cantonamentul nostru este însă un castel. Pe din afară castelul Bran. Pe dinăuntru un platou din Buftea care nu mai e Branul, dar tre-

Patru poștărițe pasionate de ciclism: Mariana Cercel, Vasilica Tastaman, Ana Szeles, Valeria Marian și...

...trei dintre cei șase cicliști Ștefan Bănică, Dem Rădulescu și Mircea Albulescu.

Cei care realizează povestea celor «6 + 4»

Foto A. MIHAILOPOI

buie să semene într-o oarecare măsură și pentru ca să se lege cu exteriorul, și pentru atmosferă.

Mi se desenează la repezeală interiorul castelului: uși masive de lemn, tavan cu birne afumate, ferestre ogivale, o panoplie, un pat somptuos pentru Andrei și un scaun-tron care va exista oriunde va exista și Andrei. În general, mobilă puțină. Pereții se pot schimba între ei, o ușă întoarsă pe dos poate fi folosită când la o cameră când la alta. N. Nobilescu desenează repede și explică la fel de repede cum poate fi folosit spațiul pe platou, cum pot fi mutați pereții, cum se poate în general, ca totul să coste de 2—3 ori mai puțin.

6 CAMPIONI DEODATĂ

— Și costumele!

— Aici a fost mai greu pentru că sînt simple și complicate în același timp. Există un costum-tip de ciclist, dar problema pentru noi era cum îi va distinge spectatorul pe cei șase eroi printre alergători. Și atunci am descoperit tricoul galben. Tricoul galben — se știe — este hărăzit doar campionului. În filmul nostru se întîmplă ceea ce în ciclism nu se va întîmpla niciodată: există șase campioni deodată. Dar spectatorul va reuși să-i descopere oriunde s-ar afla și să-i desprindă de restul plutonului.

A doua zi, la filmare, la cantonul stăpînit de Vasile Tomazian, șase campioni pe biciclete de curse stăteau la barieră: Ștefan Tapalagă — Virgil — cel — cu — capul — în — nori — naiv — și — poetic, Mircea Albulescu — Andrei — căpitanul — înțelept — care — nu — se — ostenește. Dem Rădulescu și Ștefan Bănică. Lipseau Nicu Constantin și Al. Lulescu. Dublurile lor însă erau la barieră deghizați în campioni. Mai treceau pe acolo Al. Giugaru și Al. Giovanni cu o locomotivă, Nae Ștefănescu și Victoria Medeea pe motocicletă și patru fete deghizate în băieți, patru fete cu mustăcioare de recuzită. Și mai era și Ana Szeles. Pentru ea «6 + 4» înseamnă două experiențe deodată: prima comedie și primul film în care nu va fi dublată, ci își va rosti ea însăși dialogul.

Pe urmă bariera s-a ridicat și toată lumea s-a întors la locul ei: la vreo 500 de metri de canton, de unde trebuiau să vină din nou, patru fete cu mustăcioare, urmate de șase campioni. «6 + 4». O comedie. Ultima comedie a lui 1967.

NĂICĂ LA BUCUREȘTI

Înaltă, blondă, surizătoare — întotdeauna surizătoare — priviri albastre care se așează cu atenție asupra lucrurilor cîntărindu-le parcă valoarea, un aer de tenacitate, de forță inepuizabilă, mișcări precise aproape masculine, contrazise mereu de suris, contrazise mereu de privirile albastre. În studiou i se spune «mama lui Năică» și este întrebată ce-i face copilul. În-suși Năică — Bogdan Untaru — o declară drept cea de-a doua mamă a lui. Filmele și le semnează, ca toată lumea, cu numele de pe buletin: Elisabeta Bostan. E un nume care unora le spune mai mult, altora mai puțin, toți însă îl leagă imediat de Năică. Năică din «Peștișorul». Năică din «Năică și barza», Năică din «Năică și veriga», ori-cînd și mereu Năică. Îmi povestește cu un suris amuzat: «În străinătate, oriunde îmi spun numele obțin cel mult un zîmbet politicoș — indiferent. Dacă adaug însă: Năică, reacția este automat aceeași: A! Năică!!

Treisprezece premii internaționale. La Gijon, Veneția, La Plata, Tours, Edinburg, Micul Cannes, Fulguera și din nou Gijon, La Plata etc. Fotografiile lui Bogdan Untaru se vind la Teheran ca și la București alături de Brigitte Bardot sau Alain Delon. La Veneția s-a făcut o seară «Năică», așa cum s-a făcut o seară Walt Disney. La Moscova se teoretizează cazul Năică și se ajunge la concluzia că este experiența evoluției unui copil, a trecerii lui prin toate vîrstele copilăriei. La La Plata, Năică a obținut «premiul pentru cea mai bună interpretare». «Nae a devenit un personaj — spune Elisabeta Bostan — e un mic Păcală care a trecut granițele, nici el nu știe cum, cu hazul lui poate, cu farmecul lui de Păcală în miniatură și farmecul ăsta și hazul sînt gustate mai mult de străini decît de publicul nostru, care este obișnuit cu personajul și-l cunoaște foarte bine. Pentru copii însă, fie că sînt